

LA CRISI DE LA COVID 19 A LES ILLES BALEARS

LAURA CAMARGO FERNÁNDEZ

PROFESSORA DE LA UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS I MILITANT D'ANTICAPITALISTES

DE LA DISTOPIA PANDÈMICA A LA UTOPIA POSSIBLE: PER UNA SORTIDA ECOSOCIALISTA I ECO-FEMINISTA A LA CRISI DEL CORONAVIRUS

La crisi deslligada per la pandèmia de la COVID19 ens ha situat en un temps rècord davant la perplexitat d'experimentar en les nostres pròpies vides allò que pensàvem que només passava als protagonistes i antagonistes de novel·les i sèries distòpiques o pel·lícules de ciència-ficció. Si haguéssim de condensar en una paraula el succeït i posar títol a la funesta sèrie aquesta podria ser "Pèrdua".

Hem après en pocs mesos a conviure amb duríssimes pèrdues inesperades: l'accelerada i solitària mort d'éssers estimats (sense comiat previ possible, en condicions en alguns casos dolorosament indescriptibles), la pèrdua de la salut i la por a les possibles seqüeles de la malaltia, el tancament obligat per a moltes dones en la llar on sofreixen maltractament i l'absència de mobilitat per als nostres infants, la pèrdua del lloc de treball o la d'una part els ingressos habituals, la impossibilitat d'assistir als centres d'ensenyament, l'absència de les formes d'oci que impliquen sociabilitat, la de l'activisme en les nostres organitzacions socials i polítiques tal com fins avui el coneixíem, la pèrdua també del contacte físic que ens humanitza, de les abraçades i les carícies amb les persones del nostre entorn pròxim o del simple frec amb altres desconegudes...

El contacte amb l'exterior es va tornar de sobte en una cosa mediada per una pantalla. Per a pràcticament tot. Cada dia durant mesos. Per una malaltia que, contra el que al principi ens van dir, sí que entenia de barris i codis postals, que afectava més a aquelles que fan servir cada dia el transport públic per a anar a treballar, que entenia fins del nostre lloc de feina. Que s'anava colant a les nostres cases i de forma especialment cruel, en les residències dels nos-

tres majors, durant massa temps sota la dalla dels insociables fons voltor. Tot això com en un capítol de Black Mirror el final del qual encara no hem vist.

En aquesta crisi sanitària i econòmica profundament antisocial que ha trencat tants llaços, ara com ara, només semblen haver guanyat força, en un extrem, l'aïllament, la por i la desconfiança davant la possibilitat de contreure el virus (es parla ja també de la 4a ona de Coronavirus com l'associada als problemes de salut mental derivats de la pandèmia) i en l'altre extrem, la necessitat peremptòria d'enfortir els sistemes de salut pública, l'atenció primària i els serveis socials comunitaris, durant molts anys sota profundes retallades per part dels governs del Partit Popular, la política de les privatitzacions i la desconsideració absoluta als qui cuiden de la nostra salut. Enmig d'això, també l'educació pública, equitativa i presencial s'ha erigit com a un pilar indispensable, perquè la pandèmia ha despulat la bretxa de desigualtat existent en moltes llars.

Paral·lelament, s'ha revelat una altra crisi de salut que venia de darrere i que ara es veu més clarament no era només cosa dels mal anomenats "col·lapsistes": la crisi de la salut del nostre planeta. Hem vist a la naturalesa del nostre entorn, sempre tenallada per l'acció de l'ésser humà, reclamant el seu lloc i tornant a ocupar-lo com van revelar les imatges insòlites als carrers, places i platges de les nostres illes durant els mesos del confinament dur. Una fràgil salut que poc sembla importar als nostres governants atès que avui dia continuen secundant que la nostra terra sigui dolorosament perforada en els 12,5 km d'infàmia del tram de l'autopista Lluçmajor a Campos, el boom de les pedreres, l'urbanisme elitista de corrupçió i alt im-

"EL CONTACTE AMB L'EXTERIOR ES VA TORNAR DE SOBTE EN UNA COSA MEDIADA PER UNA PANTALLA PER A PRÀCTICAMENT TOT. CADA DIA DURANT MESOS."

